

на всички ромънски българи, но и на цѣлия народъ по църковния въпросъ и по други народни предназначения. Водѣло непрививна преписка съ народни представители въ Цариградъ, както и съ други народни дейци, които често се допитвали до него и неговия ржководитель. Становището по църковния въпросъ било: непримирима борба, докрай, съ патриаршията за приемане на известнитѣ 8 точки и окончателно изгонване на фенерското духовенство изъ България, съ твърда увѣреностъ за пълнѣ успѣхъ въ борбата. Въ това време 1861—63 г. Селимински написва редъ статии и памфлети по въпроса, отъ името на Браилското българско общество, а тъй сжщо въ 1862 г. и „Българскиятъ църковенъ въпросъ“, историко-философска и догматна проука на гръцкото „православно“ християнство и, осждайки ненавременното униатство, предвижда бждното единение на христовитѣ църкви основано на евангелието. Съ това си съчинение той се явява теоретикъ на църковния ни въпросъ.

Презъ лѣтото въ 1863 г. той отива, като представител на българския народъ въ Прага и Велеградъ по отпразднуване 1000-годишнината отъ покръстването на славянството, като сжщевременно спохожда Парижъ, Лайпцигъ, Виена и др. голѣми европейски градове, за да наблюдава отблизу европейския животъ.

Сжщата година 1863 бива отново назначенъ окржженъ лѣкаръ въ Браила. Наскоро следъ това билъ поканенъ отъ болградци за директоръ на централното училище тамъ, обаче, съ съгласието на ромънското правителство отива въ Болградъ като окржженъ лѣкаръ, за да бжде полезенъ на сънароднитѣ, безъ да напустне държавната лѣкарска служба, дължейки признателностъ къмъ правителството, което разчитало на неговата лѣкарска способностъ и дейностъ.

Въ Болградъ взема живо участие въ общественитѣ предназначения и животъ на болградци, покрай усилената си лѣкарска дейностъ по служба и извънъ нея, като ржководитель на общинската и военната болници, а тъй сжщо и въ борбата противъ холерата. Виждаме го да държи наставна речъ предъ завършилитѣ гимназията ученици и обръщайки се къмъ присжствуващитѣ учители, училищни настоятели и родители напомня на всички великия дългъ къмъ родината. Отъ една страна той се радвалъ на процвѣта на Болградъ и на другитѣ български селища въ Бесарабия, ала отъ друга билъ недоволенъ отъ извращението на народнитѣ патриархални нрави и неуредитѣ на общитѣ работи. Затова той написва „Огледало на